Pe munte şi în câmpie (2)

Suferinţele din câmpie: Luca 9.36-45

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 22.09.2018, Actualizat: 22.09.2018

soundwords.de/ro/a11244.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 9.36-45

Luca 9.36-45: Şi, pe când era glasul acesta, Isus S-a aflat singur. Şi ei au tăcut şi n-au spus nimănui nimic în acele zile despre ce văzuseră. Şi a fost că, în ziua următoare, când au coborât de pe munte, L-a întâmpinat o mare mulţime. Şi, iată, un om din mulţime a strigat, spunând: „Învăţătorule, Te rog, uită-Te la fiul meu, pentru că este singurul meu copil; şi, iată, un duh îl apucă şi deodată strigă şi-l scutură cu spume şi cu greu pleacă de la el, după ce l-a zdrobit. Şi i-am rugat pe ucenicii Tăi să-l scoată şi n-au putut“. Şi Isus, răspunzând, a spus: „O, generaţie necredincioasă şi stricată, până când voi fi cu voi şi vă voi îngădui? Adu-l aici pe fiul tău!“ Şi, pe când venea el, demonul l-a trântit şi l-a zguduit puternic; şi Isus a mustrat duhul necurat şi a vindecat copilul şi l-a dat înapoi tatălui său. Şi toţi erau uimiţi de măreţia lui Dumnezeu. Şi, pe când toţi se minunau de tot ce făcea Isus, le-a zis ucenicilor Săi: „Să pătrundă în urechile voastre cuvintele acestea; pentru că Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor“. Dar ei nu înţelegeau vorbirea aceasta şi le era ascunsă, ca să nu o priceapă; şi se temeau să-L întrebe despre vorbirea aceasta.

Suferinţele din câmpie

Muntele, cu gustul lui anticipat referitor la slăvile viitoare, este pentru suflet un loc fericit, pe care el are voie să-l caute. Dar câmpia, cu suferinţele ei, este soarta noastră zilnică, în timp ce noi mergem pe drumul nostru prin lumea aceasta. Însă cu toate că noi trebuie să părăsim muntele şi să ne îndreptăm spre câmpie, noi nu avem nici un motiv să ne despărţim de Domnul Isus; căci noi citim: „Când s-a auzit glasul acela, Isus a rămas singur". Viziunea slavei păleşte, norul s-a ridicat, glasul a amuţit, dar Domnul Isus rămâne, şi El rămâne singur cu ucenicii Săi.

Domnul Isus a luat pe ucenici cu Sine pe munte; acum ucenicii Îl vor avea cu ei în câmpie. Ei întâmpină ce vine asupra lor în câmpie cu taina în inima lor a ceea ce ei au trăit pe munte: o taină pe care ei în acele zile au păstrat-o în inimile lor, căci ei n-au spus nimănui ceva despre ce au văzut. Slăvile, spre care ei au privit, locul, unde au stat, şi glasul, pe care l-au auzit, depăşesc capacitatea de înţelegere şi dorinţele minţii naturale. Însă va veni ziua, când Petru nu va mai ţine ascuns această trăire, ci va vesti acelora, care au primit o credinţă la fel de preţioasă, despre maiestatea Domnului, despre slava plină de

măreţie şi despre glasul Tatălui. Dezvăluirea acestei taine prin Petru va vorbi şi despre impresia permanentă, pe care a făcut-o vizita pe munte asupra sufletelor ucenicilor. De aici înainte este Isus Cel smerit, pe care ei Îl vor urma, Unul, pe care ei L-au văzut în putere şi slavă, şi cu toate că uneori cărarea lor de pelerini poate fi întunecată, ea va fi luminată de lumina slavei, spre care ea duce. Ce diferenţă este şi pentru noi, când am văzut pe Împărat în frumuseţea Lui şi mergem pe drumul nostru prin suferinţele câmpiei în lumina lui Hristos de pe munte.

Astfel ucenicii şi noi suntem gata să privim cu îndrăzneală câmpia cu suferinţele ei. Când ei s-au coborât de pe munte, au fost întâmpinaţi de „o mulţime mare" de popor, ei întâmpină un copil, singurul fiu al tatălui său, care stătea sub puterea diavolului, şi întâlnesc şi ucenici necredincioşi (Luca 9.37-41). Ei se văd puşi faţă în faţă cu o lume suferind de necazuri, aflată sub puterea diavolului, şi cu necredinţa cărnii.

Aceste suferinţe ale câmpiei îşi găsesc exprimarea în cazul compătimitor al omului care imploră pe Domnul să privească la singurul lui fiu. Inima tatălui este chinuită de durere, trupul fiului său este mistuit de diavolul, mulţimea poporului este indiferentă, şi ucenicii Domnului nu pot ajuta! Ce tablou potrivit

al lumii în care trăim! În jurul nostru o lume suferindă, dar lipsită de sentimente, diavolul împotriva noastră, şi carnea în noi. Şi totuşi noi avem, ca şi ucenicii, pe Domnul în tot harul Său cu noi, şi pe Domnul cu slava Sa viitoare înaintea noastră. Este, ca şi cum El ar spune: v-am arătat pe muntele slava, la care vă voi duce; acum în câmpie vreau să vă arăt harul care vă poate păzi la fiecare pas pe drumul spre slavă.

Şi totuşi, pentru a cunoaşte harul care se revarsă al inimii Sale, noi trebuie să cunoaştem atât slăbiciunea noastră, ca să ne sprijinim pe puterea Lui, cât şi să vedem nevoile noastre, ca să luăm în posesiune harul Său. De aceea Domnul descopere ucenicilor, şi totodată şi nouă, adevăratul caracter al cărnii (Luca 9.41-45); diferitele forme de egoism, pe care ea le are (Luca 9.46-56); şi în final arată cum noi putem fi împiedicaţi în diverse feluri prin natura noastră veche (Luca 9.57-62).

Mai întâi avem prezentarea cărnii în necredinţa ei (Luca 9.40,41). Având în vedere incapacitatea ucenicilor de a alunga demonul, Domnul trebuie să spună: „O, generaţie necredincioasă şi pornită la rău, până când voi fi cu voi şi vă voi suferi?” (Luca 9.41). Vedem la copilul posedat de duhul rău nevoia lipsită de speranţă; în Persoana Domnului Isus este

prezent harul, ca să întâmpine această nevoie; ucenicii chemaţi ai Domnului sunt de faţă, dar, vai, lumea priveşte în zadar spre ei. Ei sunt lipsiţi de ajutor din cauza necredinţei cărnii, care îi face incapabili să folosească puterea Domnului, care le stă la dispoziţie, şi din cauza stricăciunii cărnii, care nu poate trage nici un folos din dovezile minunate ale puterii şi harului Său.

Domnul rezumă într-o singură frază scurtă rezultatul grav al necredinţei ucenicilor Săi chemaţi. El spune: „Până când voi fi cu voi şi vă voi suferi?" Aceste cuvinte arată că timpul prezenţei Domnului în har se apropia de sfârşit, şi că va veni sfârşitul, nu prin răul din lume, şi nici prin puterea îngrozitoare a lui satana, ci pentru că aceia care mărturiseau Numele Său, erau incapabili să folosească harul şi puterea, pe care Hristos le-a adus în lume. Domnul nu spune: „O, lume nevoiaşă, până când voi fi cu voi?", căci a fost nevoia ei cea care L-a adus în lume, ci El întreabă pe ucenicii necredincioşi: „Până când voi fi cu voi şi vă voi suferi?" Aceasta ar trebui să ne dea şi nouă mult de gândit, căci şi astăzi, în ziua harului, nu este altfel. Este eşecul creştinătăţii cu numele de pe pământul acesta, care va încheia această perioadă de timp; căci noi citim: „bunătate faţă de tine (creştinătate cu numele), dacă rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat şi tu" (Romani 11.22). Această perioadă

de timp a început cu puterea şi bunătatea lui Dumnezeu; ea va fi încheiată, deoarece aceia, care au mărturisit că sunt de partea Numelui lui Hristos, sunt incapabili să folosească puterea şi harul Său.

Însă spre mângâierea noastră să remarcăm, că eşecul acelora care poartă Numele lui Hristos, serveşte numai să aducă la lumină izvoarele de ajutor infailibile ale Domnului Isus pentru aceia care se încred în El. Aceasta se exprimă foarte frumos în această scenă remarcabilă. După ce Domnul a vorbit despre necredinţa noastră şi despre atitudinea noastră greşită, El adaugă imediat: „Adu aici pe fiul tău". Prima parte a versetului dă pe faţă inimile noastre, partea a doua revelează inima Sa. Este ca şi cum El ar fi spus: „Nereuşita voastră poate fi destul de mare, în Mine veţi găsi un izvor infailibil de ajutor. De aceea, orice aţi putea găsi în inimile voastre şi oricare ar fi nevoile voastre, veniţi la Mine, aduceţi totul la Mine".

Această perioadă de timp mergea spre sfârşitul ei, însă atâta timp cât Domnul era prezent, toţi, cei care îşi aduceau nevoile lor înaintea Lui, puteau avea parte de harul şi puterea Sa. Tot aşa este şi astăzi. Iarăşi perioada de timp merge spre sfârşitul ei, umbrele devin tot mai lungi şi întunericul devine tot mai

mare, dar aşa cum cineva pe drept a spus: „Atâta timp cât harul lui Hristos este la lucru, şi chiar dacă ar fi numai un singur sfânt pe pământ, acesta va experimenta că puterea lui Hristos este gata să acţioneze pentru el.” Cât de mângâietor este prin aceasta adevărul care stă la baza cuvintelor Domnului: „Adu aici pe fiul tău!” Fie ca partea noastră fericită să fie, să avem parte de savurarea acestora, prin aceea că noi aducem la Hristos nevoile, îngrijorările, problemele şi greutăţile noastre. Însă faptul că aducem problemele noastre la Hristos, poate face ca greutăţile noastre să pară şi mai mari. Aşa a fost în acest caz, căci atunci când ei la cuvântul Domnului au adus copilul la El, citim: „Demonul l-a trântit la pământ şi l-a scuturat cu putere.” Nimic nu face pe diavolul aşa de mânios, ca atunci când un credincios se adresează în rugăciune Domnului. Aceasta ar putea să ofere diavolului ocazia pentru o nouă desfăşurare înverşunată de împotrivire, ceea ce face ca problema, de care noi dorim să fim eliberaţi, să devină mai gravă. Dar rezultatul final va fi numai glorificarea harului şi puterii, care devin active pentru eliberarea noastră.

Din păcate revelarea harului şi puterii Domnului devine o ocazie nouă să arate necredinţa inimii omeneşti, căci noi citim: „Şi toţi au rămas uimiţi de măreţia lui Dumnezeu”. Şi iarăşi: „Dar pe

când toţi se minunau de toate câte făcea El (Isus) ...” Cât de umilitoare era această uimire şi minunare. Cât de mult trebuie să se fi îndepărtat omul de Dumnezeu, dacă el nu arată nici o uimire faţă de puterea diavolului, dar este uimit când Dumnezeu Îşi desfăşoară puterea. Deoarece Dumnezeu era prezent în Persoana Domnului Isus, ar fi fost uimitor dacă El nu ar fi acţionat cu putere. S-ar putea ca noi să fim uimiţi de puterea diavolului şi de neputinţa ucenicilor, dar numai necredinţa putea să se uimească de puterea lui Dumnezeu.

Aşa ne-a prezentat Domnul necredinţa cărnii. Apoi, după ce El a acţionat cu putere şi a alungat demonul, Domnul foloseşte ocazia să ne atenţioneze de o altă formă a cărnii, şi anume îngâmfarea cărnii, care cu plăcere ar folosi ocazia desfăşurării de putere ca să se laude pe sine însuşi (Luca 9.43,44). Această desfăşurare de putere ar putea duce la gândul, că Hristos ar fi onorat în lumea aceasta şi ar fi dat uitării, că El a fost lepădat de oameni. Domnul împiedică acest gând, prin aceea că El spune ucenicilor Săi: „Ascultaţi bine ce vă spun: Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor”. Ucenicii aşteptau o Împărăţie în putere. Domnul avea înaintea Sa răstignirea în slăbiciune. Atitudinea lor morală era să se laude în slava şi puterea Împărăţiei. Atitudinea Lui morală smerită era să Se smerească

pe Sine Însuşi până la moarte. Ei aşteptau desfăşurarea puterii înaintea oamenilor; El aştepta lepădarea Lui de către oameni. Împărăţia va veni în putere, aşa cum scena de pe munte ne dă asigurarea, dar ea va fi obţinută prin lepădarea Lui de către oameni şi prin suferinţele crucii.

În afară de aceasta, înapoia îngâmfării cărnii stă neştiinţa cărnii; căci noi citim: „Dar ei nu înţelegeau cuvintele acestea" (Luca 9.45). Cât de puţin sunt înţelese şi astăzi cuvintele Domnului chiar şi de mulţi creştini serioşi! Câte eforturi nu se fac chiar şi de creştini, ca prin desfăşurări exterioare de putere să se exercite forţe de atracţie – puterea clădirilor impozante, puterea muzicii, puterea darului vorbirii, puterea erudiţiei. Cât de puţin suntem noi gata să primim crucea şi lepădarea lui Hristos, şi să ocupăm locul de ocară şi slăbiciune în afara taberei, în societatea celor săraci, slabi şi dispreţuiţi ai acestei lumi.

Pe lângă acestea înapoia neştiinţei cărnii stă neîncrederea cărnii. Ucenicii erau nu numai neştiutori, ci noi mai citim şi că: „se temeau să-L întrebe în privinţa acestor cuvinte." Lor le lipsea încrederea în Hristos, care i-ar fi condus să-I aducă greutăţile lor. Dar cu regret deseori şi nouă ne merge ca lui

Petru în odaia de sus, că noi nu suntem suficient de aproape de Domnul, ca să-I spunem toate greutăţile noastre. Dacă noi, ca şi Ioan, ne-am odihni în dragostea Lui, cât de uşor ar fi atunci să-I aducem toate întrebările noastre fără răspuns.

Astfel Domnul în această scurtă secţiune ne-a prezentat carnea în necredinţa ei, în aroganţa ei, neştiinţa ei şi neîncrederea ei. Ucenicii erau necredincioşi faţă de puterea şi harul lui Hristos, neştiutori faţă de felul de gândire al lui Hristos şi nu aveau încredere în inima lui Hristos. Cu toate acestea este mângâietor pentru noi să ştim că dacă Hristos foloseşte suferinţele câmpiei ca să dezvăluie inimile noastre, aceasta are loc numai ca El să ne poată revela harul inimii Sale. Când El descopere tot răul din noi, atunci aceasta are loc în prezenţa unui har care întâmpină tot răul.

Tradus de la: Auf dem Berg und in der Ebene (2)

Titlul original: „Die Herrlichkeiten auf dem Berg und die Leiden in der Ebene. (2) Die Leiden in der Ebene (I)“
din *Halte fest*, Beröa-Verlag, 1988, pag. 244 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu